

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΛΕΜΙΕΛ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΖΗΛΕΙΑΣ ΚΙ' ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

(Άληθινή Ίστορία)

ΤΗΝ άρχη, τή άτια τής άνατινάξεωσ τής πυριτιδαποθήκησ, κατά τή άνοιγμα του τουνέλ του Μόν-Σενί, είχαν παραμείνει άγνωστα και μόνο έπειτ' από άρκετέσ μέρεσ, μαθεύτηκε ή άλήθεια. Είνε ένα από τή φρικτώτερα δράματα ζήλειασ κι' εκδικήσεωσ που συνέθησαν ποτέ.

Ένας από τούσ έπιστάτησ τών έργων τής διατρήσεωσ, του Μόν-Σενί, ή Κοσκολίν, διηγήθηκε μ' όλεσ τίσ τραγικήσ του λεπτομέρειεσ τή φοβερή αυτό διστύχημα, στόν Λουί Φιγκιέ, όταν ή διάσημη Γάλλοσ έπιστήμηαν έπεσκέφθη τή έργα. "Άλλά άσ άφήσουμε καλύτερα τόν Ίδιον τόν Κοσκολίν νά διηγηθί τή περιστάτικ ό αυτό.

—Νά φοβάστε, κύριε—άρχησε νά λήθ ή έπιστάτη με πεποιθθί—τίσ γυναίκεσ που έχουν μακρυά, ξανθά μαλλία, μαύρα μάτια και σμιχτά φρύδια! Γιατί ή γυναίκεσ αυτές έχουν πολλά βίτσια και φέρουν τή διστυχία σ' αυτούσ που τίσ αγαπούν. Τέτοια γυναίκα ήταν ή Τουανέττα και έξ άτίας τής τυάχητη ή πυριτιδαποθήκη. Η νέα αύτή ήταν μία άφορμη κοπέλα όσ είκοσι-πέντε χρόνον, καταγόταν από τή Σαβοΐα κι' εργαζόταν σ' ένα πλυτήρη. Ότσοσ δέν έλειπε από χορό και γλέντι, ήταν περιεργή και άναδής κι' ή φήμη τής στήν κοιλάδα τής Μοδάνασ, κάθε άλλο ήταν, παρά καλή. Μεταξύ τών πολλών που τήν τρυφούσαν, ήταν κι' ένας νέοσ, ή Τζιοβάννι, ό οποίος είχε έστρελλωθί μαζί' τής. Ό νέοσ αυτόσ ήταν από τή Μπιέλλα, τού Πεδεμοντιού, εργαζότανε στήν πυριτιδαποθήκη και κατασκευάεε φυσίγγια δυναμίτιδοσ, για τήν άνατινάξι τών βράχων.

Μάτια προσηπάθησε νά τόν βούσμε πώσ ή Τουανέττα δέν ήταν ή κατάλληλη σύντροφοσ του βίου του. Ό Τζιοβάννι δέν άκουγε τίποτε. Αυτό σσημαίνει σινηόσ στούσ έρωτευμένουσ νέουσ, όσο τούσ άποτιρέπετε, τόσο αύτί έπιμένουν, πεισμονού! "Ός κι' ή π'άτερ "Αμβρόσιοσ, ένας από τούσ καλογήρουσ του μοναστηρίου, στήν πλαγιά του βουνού, ό οποίος ήταν φίλοσ του, προσπάθησε έπανειλημμένωσ νά του άνοιξι τή μάτια του! Τού κάκου όμως!

Ό πάτερ "Αμβρόσιοσ έρχόταν συχνά στήν περιοχή μας, για νά κηρύξι τή λόγο του Θεού και νά κάνη έρασιο μετάξύ τών έργατων για τή φιλανθρωπικά έργα του. Πότε μιο μιλούσε για τόν "Αγιο Μάρκο, τόν πάτρινα τής Βενετίας, πότε για τόν "Αγιο Ιανουάριο, τόν προστάτη τής Νεαπόλεωσ και πότε για τή θάματα του "Αγίου Φραγκισκού τής "Ασίζησ...

"Ανεσασμένοσ άπάνω του βθαι μία άχηρ-στειμένη διατρητικήσ μηχανήσ, συγκεντρώνε τούσ έργάτεσ τρυγού του κι' ή διδασκαλία τής σμβουλέσ του και τή σοφά λόγια του, μδς έκαναν βαθειά έντυπια. Πάντοτε τέλεωνε τήν όμλία του με μιά παραίνεσι νά φυλαγόμαστε από τή σαστική, έπιβουλή τών άσέμων γυναίκων. Και λέγοντασ τή λόγια αύτά ή π'άτερ "Αμβρόσιοσ, κύτταξε πάντοτε έπιμονή τή Τουανέττα. Θεά τή πιστέψετε λοιπόν, κύριε! Τό διαβολοκόριτοσ αύτό, όσο μιλούσε ή καλόγεροσ, τόν κοροΐδευε, περιόλαιζε τή λόγια του, τίσ κινήσεισ του, τήν προφορά του.

"Όπωσ ήταν έπιμένο, όλοι όσοι έβλεπαν τή φερσιμάτ τής, τή συχαινόντουσαν και τή άπόφευγαν.

Παρ όδ' αύτά ή Τζιοβάννι, έκανε τόν κουφό τής σμβουλέσ τών σντρόφων του και στίσ παροτρύνεισ του καλογηρου. Και μία μέρα άρραβωνιάστηκε με τή Τουανέττα και τής πέρασε στό δάχτυλό ένα χονδρό, άσημένιο δαχτυλιό, τή δαχτυλιό τού γάμου τής μητέρας του. Δέν πέρασε πολύσ καιρόσ και μζάμε πώσ παντρεύτηκαν. Είχαμε τήν έλπίδα πώσ ίσοσ ή Τουανέττα θα άφοσιωνόταν τώρα στόν άνδρα τής και θα σμμαεούσαν. "Άλλά δέν βαρυνόστε! Άλιγεσ μέρεσ μετά τή γάμο τής, άρχισε πά-λί τή ίδια και χειρότερα μάστια!

Οι ύπάλληλοι τού τελειούτοσ και τής "Εταιρείασ μας, μαργκοί, έργάτα, σιδηρουργοί, όλοι γι' αύτήν ήταν φίλοι! Γελούσε και διασκεδάεε μαζί τουσ, κι' ή διαγωγή τής είχε γίνη κοινό-σκόνηαλο! "Ό κακότυποσ Τζιοβάννι πολύ γρήγορα κατάλαθε τή σφάλμα του και πικραμένοσ, άπογοητευμένοσ, μία μέρα πήρε πίσω τή δαχτυλιό τής μάνασ του, και χώρισε τή γυναίκα του.

Τό φτωχό τή παλληκάρη, προσπαθούσε με τήν έργασία νά ξεχάσι τήν όπιστη. Κι' όμως, όπωσ καταλάδαينا, έξακολουθούσε νά τήν άγαπά άκόμα! Ήταν δυστυχισμένοσ, άπαρηγόρητοσ! Ό πάτερ "Αμβρόσιοσ θέλωσε μάστια νά τόν πείση νά νίνη μοναχόσ και νά τόν πάρη μαζί του στό μοναστήρι του. Μά αύτέσ δέν ήλθεοσ.

Δυστυχώσ, άπέναντι στήν πυριτιδαποθήκη, όπου ή Τζιοβάννι εργαζόταν, ύπήρχε ένα καπηλειό, κι' ή κάπελασ, ό Βαρθολομαίοσ, είχε κατορθώσει νά πείση τόν νέο πώσ μονάχη νά τή κρασί ξεχνά κανείσ τή σμβουλή του Βαρθολομαίου, παρά νά ζητήσ τήν παρηγοριά από τήν προσευχή. Κι' από τότε έβλεπε κανεσ, τή καλό κι' άκακο αυτό παλληκάρη, μόλισ τελείωνε τή δουλειά του, νά τραθά για τήν ταβέρνα και νά κάθηται εκεί μέσα, ώρεσ-όλόκληρεσ. "Όταν μεθούσε, τότε πείσ νίνονταν εύτυχής! Ό νευριεύοντασ πώσ ή Τουανέττα του ήταν κοντά του και πώσ ήταν ή πώ άφοσιωμένη σύζυγοσ του κόσου. Θαρρούσε σ' άλήθεια πώσ ζούσε σ' έναν παράδεισο εύτυχίασ! "Άλλά τίσ ώρεσ που δέν ήταν μεθυσμένοσ, περιούσε τρομακτικήσ κρίσεισ άπελπισίασ! Τόσο φοβερέσ ήταν ή εξάψεισ του, ώστε φοβόμαστε για τή λογική του.

"Όπωσ καταλαβαίνετε, έλ' αύτά δέν μπορούσαν, παρά νά έχουν κακό τέλος. Και τή τέλος αυτό ύπήρξε φριχτό, άπαίοσ!...

Μιά μέρα, στίσ 6 Νοεμβρίου του 1865, ό πάτερ "Αμβρόσιοσ είχε κατεθί από τή μοναστήρι για νά κάνη ένανάπο τούσ σν-νθισμένοσ έράνουσ του. Πέρασε τυχαίοσ από τήν πυριτιδαποθήκη για νά μπι στό τουνέλ. "Όπωσ σάσ είπα προτήρησ, ή ταβέρνα βρισκόταν άπέναντι στήν πυριτιδαποθήκη. Περνώντασ λοιπόν από κεί ό πάτερ "Αμβρόσιοσ, έβριε μία ματιά. "Εγινε μέσ φροννν με τή θέαμα που άντίκρυσε και, χωρίσ νά πολυ-σκεφθί τίσ συνέπειεσ, έτρεξε στήν πυριτιδαποθήκη και φώναξε τού Τζιοβάννι νά βγί έξά μία στιγμή. Ό νέοσ, άνυπόπτοσ, τόν άκολούθησε. Τότε ό πάτερ "Αμβρόσιοσ τού έδειξε τήν ταβέρνα και τού είπε μονάχη:

—Κύτταξε και θαύμασα!

Ό Τζιοβάννι άναστατώηκε, βλέποντασ τήν Τουανέττα, τήν όποία δέν είχε πάψει ν' άγαπά, νά κάθηται μπροστά σ' ένα τραπέζι, άγκαλιασμένη μ' ένα νεαρό έργάτη. Η άναϊδαίη τής είχε φθάσει σέ τέτοιο σημείο, ώστε τή έκανε αύτά άπέναντι στήν πυριτιδαποθήκη, όπου εργαζόταν ό άνδρασ τής, Λέσ, και τόν προκαλούσε!

Τό ένοχο ζεύγοσ είχε ιδίη, φαίνεται, τόν πάτερ "Αμβρόσιοσ όταν πέρασε από κεί, κι' όί δύο μαζί τώρα άντιλασθανόμειοι τήν παρουσία του Τζιοβάννι και του καλογηρου, άρχισαν νά τούσ κοροΐδεύουν με χονδρά και βάσταα άστεία. Τότε πείσ ό Τζιοβάννι δέν βάσταε κι' έξαλλοσ φώναξε:

—Φύγετε, πάτερ "Αμβρόσιο! Φύγετε άμέσωσ, γιατί σέ λίγο θα σμψθί ένα φριχτό δι-στύχημα!

Λέγοντασ αύτά τή λόγια, κι' ένά ή καλό-γεροσ έβρευε πανικόβλητοσ, ό Τζιοβάννι δέν έπιτρέπεται στούσ έργάτεσ νά έχουν σπύρα άπάνω τουσ, όταν εργαζόνται στήν πυριτιδαποθήκη. Και κατόπιν σάν τρελλόσ ό νέοσ έπέστρεψε στό έργαστήριό του, ένά ή Τουανέττα κι' ό φίλοσ τής χαχάνιζαν και κοροΐδευαν.

Μετά δύο λεπτά, μία τρομακτική έκρηξι άναστάτωσε όλη τήν περιοχή. Η πυριτιδαποθήκη είχε άνατιναχθί! Ό διστυχι-σμένοσ Τζιοβάννι, μέσα τήν παραράχη τής ζήλειασ και τής εκδικήσεωσ, είχε ξεχάσει πώσ ύπήρχαν κι' άλλοι έργάτα έκτην τή στιγμή, οι όποιοι εργαζόντουσαν εκεί μέσα. "Εται μερικκι άθόοι πλήρωσαν τήν τρέλλα τού άπελτισμένου νέου!

Η καταστροφή ύπήρξε φοβερή! Μέσα στήν άποθήκη ύπήρ-χαν 13000 χιλίογραμμα μαπουροτιού!

Τρείσ έργάτα σκοτώηκαν άμέσωσ κι' ένας άλλο που έχασε τή λογική του, πήγε και ρίχτηκε άπάνω στίσ σιδηροτροχιέσ, κι' ένα φορτωμένο βαγόνι, τή όποιο έβγαλε εκείνη τή στιγμή από τή τουνέλ, τόν έκανε λυώμα! Καμμία δεκαριά έργάτα πλη-γώηκαν βαρειά. Η τύχη βέλησε, όστε ή Τουανέττα κι' ή κα-λόσ τής νά μπι πάθουν τίποτε! "Ισοσ όμως ή τύπιε τής σννειδή-σώσ τουσ νά ύπήρξε σκληρότερη τιμωρία από τόν ίδιο τόν άνα-νιτο! Τόσο δυνατή ύπήρξε ή έκρηξι τής πυριτιδοσ, όστε τή πώματα τών θυμάτων και τή σντριμμάτα τής άποθήκησ νινά-χτηκαν σέ μία άπόσσαισ τριακοσίον μέτρον.

Τρέλλη από φόβο, ή Τουανέττα, καθώς έβρευε από τόν τόπο τής καταστροφής, διέκρινε νά βγαίνη μέσάσπό τή χύνη ένα δά-χτυλό και στό δάχτυλό αυτό ύπήρχε ένα χονδρό, άσημένιο δα-χτυλιό. Τό άναγνώρισε άμέσωσ! Ήταν τή δαχτυλιό που τής είχε δώσει ή Τζιοβάννι τήν ήμέρα του άρραβώνιοσ τής. Με φρι-κή γονάτισε και με τρεμάμενα χέρια, μουρμουρίζοντασ άκατά-

"Ένας έργάτησ, που έχασε τή λογική του, πήγε και ρίχτηκε στίσ σιδηρο-τροχιέσ..."

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ

ΑΛΙΣΤΑ, κύριε, περνάει κανείς πολλές ώρες όταν ξηνοδουλεύει. Και το χειρότερο είναι που δεν φτάνει γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, τ' άρεντικά. Έμένα που με βλέπετε, πέρασα τις χειρότερες στιγμές της ζωής μου, στιγμές γεμάτες τόση αγωνία, που κόντευα να τρελλαθώ, εξ αιτίας ενός συναδέλφου μου ύπνητη, που δούλευε στο σπίτι που ήμωνα κι' εγώ. Πρέπει όμως να σας πω τα πράγματα με τη σειρά τους, γιά να καταλάβετε. Ήμουν μαγειρίσσα στής κ. Πατέλ. Ίσως να την γνωρίζετε αυτή την οικογένεια. Πολύ μεγάλο σπίτι!... Είμαστε εντάξει ύπνητες, χωρίς να λογαριάζουμε την Έγγλεϊα νταντά, μα γυναίκα ξεραργανή σαν σάνδια, κρούα κι' άφρηξη, που την περιβίρανε κι' αυτήν ξεχωριστά στο δωμάτιό της.

Ή κούρια ήταν λιγάκι άποκτη, αλλά πολύ καλόκαρη κατά βάθος. Φαντασθήτε, μα μέρα, που της έδνα λογαριασμό γιά τα έξοδα του σπιτιού, γύρισε με τό αγαπό της χαμόγελο και μου έλεγε : «—Και γιά ποιά λόγο, Μελανία, δεν μου έλετε ποτέ πως έχεις ένα παιδάκι ;» Μου τό έλεγε από με τέτοιο τρόπο, με τόση καλωσύνη, ώστε που ήρθαν άμέσως άδύνα στα μάτια. Πώς τό κατάφερε και τό μαθε ; Δεν μπόρεσα ποτέ μου να καταλάβω. Τότε λοιπόν κάθησα και της τό διηγήθηκα καί' γιά όλα τα βάσανά μου : Πώς με ξεγέλασε έ- κείνος ό υπακόλογοτος και πώς κατόπιν με παράτησε μέσα στους δρόμους, έρημη, μαζί με τό παιδί, που τόβόλα έπειτα σε μία παραμιάνα, σ' ένα χωριό έδώ κοντά, γιά να μπορώ να πετιέμαι να τό βλέπω, τότε - τότε. Μιά άλλη ίσως να μ' έδειχναν από τό σπίτι της. Τα ξερούμε αυτά, έχουν γίνει τόσες φορές... Ή κούρια μου όμως συγκινηθήκε πολύ με τη δυστυχία μου, μούδωσε την άδεια να βγαίνω κάθε Κυριακή και με φώρτωνε κάθε φορά με ρουχαλάκια γιά τό μικρό, με γλυκά και παιχνιδάκια, χωρίς να ξεχνά ποτέ να μου βάζει και λίγα λεφτά στο χέρι. Ό Θεός να την έχη καλά τί τοια γυναίκα!...

Ή παραμιάνα, φυσικά, την κούρια να μ' μαθε- νη τό πράγμα άπ' τους άλλους ύπνητες. Γιά τ' ά- φρεντικά δεν μ' έννοιωσε, μα δεν ήθελα να ξερούν ό άλλοι τα ιδιαίτέρά μου. Όκ πό καλοί άπ' αυτούς θα με περιάζαν γιά να γελούνε. Όκ άλλο, ό φαρμακοποι- τες, θα μ' έδειχναν με τό δάχνυλό μου : Άς είχαν κανονική χειρότερα. Κι' άν άλλαξα θεσί και πήγαινα σ' άλλο σπίτι, θα πήγαινα παντού με κατεβασιμένα μούτρα...

Ήκαθώς όμως έβγαίνα κάθε Κυριακή, χωρίς να λέω σε κανέναν που πήγαινω, κι' έπειτα τα γράμ- ματά της παραμιάνας του μικρού, που έτρεχα άμέ- σως ή δύστυχη να τό διαβάσω κρυφά, μακριά από τους άλλους, ό συναδέλφου άρχισαν να με ύπνητα- ζώνταν. Έγιναν περίεργη να μάθουν τί μου συμβαί- νει, που πήγαινω, ποιάς μου γράφει. Και κάποιος Πέτρος, ό καμαριέρος, ένας πελώριος και παισιόνη- ρος παλάνθρωπος, φαντάστηκε πως τό βρήκε : Εί- χε φίλο, σ' αυτόν έτρεχα κάθε Κυριακή και τό γράμ- ματά ήσαν άπ' αυτόν... Ό άλλο, φυσικά, δεν δύσ- κολευτήκαν να τα πιστέψουν αυτά. Όταν γυνοόσα την Κυριακή βρά- δι, όταν έπειτα κανένα γράμμα, όλοι άρχισαν να λένε ότι τους κατέ- θηκε αυτό. Άκρομή ήθελαν να γελάσουν. Κι' όπως ξεροτε, με- ταξύ μας έμεις, δεν δύσκολεύαμε και πολύ. Ό σασίρο πρό πάντων έκοβε ή έροαθε... Και τί δεν μούβαλλε... Ός κι' ή Βέρθα, ή καμα- ριέρα της δεσποινίδος, μπήκε κι' αυτή στη συζαμία μου με τρανώτες και πρόσθεσε κι' αυτή τό φαρμακόπι της, γιά να μη μείνι πίσω !

Ήγώ τους άφρηνα να λένε, τους άφρηνα να πιστεύουν ότι θέλανε...

Άπτα λόγια, ή νέα άρχισε να παραμερίζω τό χιόνι... Δεν είχε γελαστή ! Ό νεκρός ήταν ό Τζιοθάνι ό άντρας της, και με τό δάχτυλό του φαινόταν σαν να την έβδειχνε και να την κατιρόσταν ! Ή νέα έμπηξε τότε μια φωνή άγρια, σπαραχτική, κι' έφυγε τρέχοντας ολόισα μπροστά της, χωρίς να ξέρη κι' έ- κείνη που πήγαινε. Από τότε δεν έσαναφάρηκε κάτω στην κοιλάδα. Μονάχα ό πάτερ Άμυράτος λέει πως καμιά φορά, μέ- σα στο σουρούπωμα, τη συναντά στις πλαγιές του βουού, όρ- θη άπάνω σ' ένα ψηλό βράχο. Από κεί φαίνεται ή κοιλιάς κι' ή τρελλή νέα, με τα μαλλιά λυμένα και ριγμένα άταχτα στους ώμους της, άωρη κι' άδυνατωμένη, στέκεται ακίνητη και κυ- τιάζει τον τόπο του δυστυχιστάτος.

Και ξεραφικά άρχίζει να φωνάζει, κι' ή φωνή της μοιάζει με ούρλιαχτό... Όι καθυστερημένοι διαβάται, άνατριχιάζουν με φρίκη και κάνουν τό σταυρό τους, καθώς την άκούνε και δια- κρινούν τη σιλουέττα της τρελλής Άντουανέττας να φεύγη τρέ- χοντας στις πλαγιές του βουού ! ! ...

Όπως βλέπετε κύριε — επτε τελειώνοντας ό Κοσκολίν — είχα δίκηνο όταν σας έλεγα στην άρχή της διηγήςσός μου, να προ- σέχτε από τις εανθές γυνάκες που έχουν μαύρα μάτια και σμίχτα πρόσωπα. Είναι πολύ επικίνδυνοι ! !

Δέν είχα καμιά άρεξη να τους δώσω έξηγήσεις κι' έπειτα, είνε που κο- λαζεντικό γιά μια κοπέλλα νάχη ένα φίλο, παρ ό νάχη παιδί... Δέν βα- ρουστε... Έγώ κούταζα τη δουλειά μου κι' άς γαύριζαν όσο θέλανε, ά- φου δέν μπορούσαν και να δαρύσουν...

Ήλάτε όμως, που κάποια Κυριακή βόρωνα τό παιδί μου άρρωστο, του θανάτου!... Είχε έντερύδα !... Άρρώστως έτσι, στα καλά καθού- μενα, μονομιάς. Ένα τόσο χαριτωμένο παιδάκι !... Γιά λίγες μέρες, που είχα να τό ιδώ, είχε μείνει πετάι και κώκαλο. Δεν είχε ούτε τη δύναμη να παραπονηθί κι' έμεινε έτσι, ακίνητο, τό καινένο, σαν ναθελε να ρωτήση γιαι να τονά τόσο πολύ !... Έγώ πήγα να τρελλαθώ... Ήθελα να τό κρατώ στην άγκυλιά μου, γιά να μη τ' άφήσω να πέθα- νη, να ξεγυρινησω κοντά, να μη φύγω από κεί. Και μάλιστα, όταν ά- κουσα τον γιατρό να λέη πως την άλλη μέρα θα μπορούσε να πη άν θά γλύτωνα τό παιδί ή θάχανε κάθε έλπίδα...

Ήκείνη τη Δευτέρα όμως, την άλλη μέρα δηλαδή, ή κούρια είχε τρα- πέξ σε είκοσι πρόσωπα. Και τί τραπέζια έδινε ή κούρια ! Με όλη την πολιτέλεια που μπορούτε να φαντασθήτε. Δεν έπαρε να λείψη τίποτε. Δεν μπορούσα, φυσικά, να την παρατήσω, να την αφήσω σύζυλη, και μάλιστα ύστερ' από τις τόσες της καλωσύνης. Δεν μπορούσα, μου ήταν άδύνατο... Έτσι, λοιπόν, γύρισα στο σπίτι με τό τελευταίο τραίνο. Φεύ- γοντας παρακάλεσα την παραμιάνα, της άφησα μάλιστα και τα λεφτά, μα που τηλεγραφήση την άλλη μέρα, ύστερ' άπ' την έπίσκεψη του για- τρού. Να μου τηλεγραφήση την άλλημερα, ότι κι' άν έλεγε ό γιατρός. Θα έρωσε τό παιδί ή θά πέθανε, να ξερούν...

Ήφαντάζεστε τώρα με τί καρδιά έτοιμάξα τό τραπέζι εκείνο γιά εί- κοσι πρόσωπα, που ήσαν γιά να διασκεδάσουν και να χορύνουν... Εύ- τρωώς όμως που με τη δουλειά ξεχνήται κανείς λιγάκι. Όστόσο, κάθε φορά που χτυπούσε τό κουδούνι της ξεζαπομάτας, έτρεχα να κούταζω, μην ήσαν τό τηλεγράφημα...

Όλοι ό άλλοι με περιάζαν γιά την άργατορία μου, που γύριζα νύ- χτα στο σπίτι, με πρόσωπο κομμένο, κατακορυσμέ- νο, που μόλις μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου. Τό τί άουσα εκείνη τη μέρα, μέσα από τα περιχαρικά γέλια των άλλων ύπνητών, κύριε, δεν περιγράφε- τα. Είνε πράγματα που δέν λέγονται. Καταλαβαί- νετε : Νόμισαν πως γύρισα από την άγκυλιά τό φίλου μου, από τα γλέντια !...

Και τό τηλεγράφημα δέν έρχόταν. Τέλειωσε και τό επίσημο τραπέζι, κι' άκόμη τίποτε. Καθίσιασε και 'μεις να φάμε στην κουζίνα. Μόλις είχα καθί- σει, και να σου χτυπάει ή πόρτα. Ό Πέτρος, ό κα- μαριέρος, που ήταν πώ κοντά στην πόρτα, πήγε ν' άνοιξη... Ήταν ό τηλεγραφικός διανομέας ! Έγώ καθόμουν στην άλλη άκρη του τραπέζιού. Άπλωνα τό χέρι. Ό Πέτρος όμως πήρε τό τηλεγράφημα... Διάβασε τη διεύθυνση και φώναξε, γαχαρίζοντας, με τό κακό του, στραμμένο γέλιο : «—Α ! φυσικά ! Εί- νε γιά την Μελανία... Γιά ποιάν ήθελες νάσαι !... Άπό τό φίλο της, βέβαια !... Όλοι ό άλλοι βάλανε τότε δυνατά τα γέλια και δέν είχαν τελειώσει τα πε- ραγήματά τους.

Την πρώτη άν τα κατάφερε να φτάση στο σπίτι !... είνε κάποιος, που έκανε τον άστείο. «Κι' ό καθένας προσπαθούσε να βρη να πη κάτι είνε βάρος μου. Έ- γώ ή δύστυχημένη, φωνάζω με άλομμένα τα χέρια : «Πέτρο ! Πέ- τρον ! Δός μου τό τηλεγράφημα ! Έκείνος όμως κουνούσε τό χαρτί ψη- λά. Έκανα να πηδήσω κατεπάνω του. Πρώττασε όμως κι' άρχισε να κινή βόλτες όλόγυρα στο τραπέζι.

Ή ! έκείνο τό τρέξιμο, κύριε, εκείνο τό τρέξιμο, γύρω από τό τρα- πέζι !... Σκεφθήτε πως από κείνο τό χαρτί θα μάθαινα άν είχε πεθάνει τό παιδί μου ή άν ήταν άκόμη ζωντανό, άν θα γλύτωνα !... Και δέν ήθε- λαν να μου τό δώσουν, μόνο και μόνο γιά να γελάσουν !... Δεν είχα, φυσικά, ιδέα τί έκαναν. Τους διασκεδάσε ύπερβολικά που μ' έβλεπαν σαν την τρελλή, να τρέχω πίσω από τον Πέτρο, με γοηλωμένα τα μάτια. Δεν μπορούσα, όπότος, να προδώσω τό μυστικό μου, που με τόσους κόπους και θυσίες τό φυλάξα ως τότε. Κι' ούτε θα με πιστευαν, άν τους τόλεγα. Ό, βέβαια, κείνη τη στιγμή δέν θα μπορούσαν να με καταλάβουν... Τι τό θέλετε ; Τό μόνο που μου άπόμενε να κάνω, ήταν να τρέχω κι' εγώ, να μπώ στο παγινίδι... Ναι, είνε φριχτό !... Πώς άλ- λουώς όμως θα μπορούσα να μάθω ; Άρχισα λοιπόν να τρέχω μ' όλη μου τη δύναμη, με τον κινηφό. Ή πονηρή Έλβετίδα άπλώνει τό ξερο- πόδαφό της να με ρίξη. Πέφτω και ξεαναγκρινωμαι... Κι' όλοι τους γε- λούν, ξεκαρδίζονται και ξεφρονίζουν...

Ήμουν σαν λισσαμένη. Τ' αϊτιά μου βούζαν, τα μνήγρια μου σφυροκοπούσαν δυνατά. Τα μάτια μου θόλωναν άγριεμένα. Ήμουν ί- κανη να σκοτώσω άνθρωπο κείνη τη στιγμή. Μού φαίνεται πως αυτή ή αγωνία βάσταξε αιώνες, κείνη ή τρελλάια γύρω στο τραπέζι... Δεν ξερο που δέν τρελλαθήκα. Δεν είχα παρ ό μιά ιδέα, μη σκεψι στο νού μου : Να πάρω τό τηλεγράφημα. Κι' ούτε θυσιώμαι πειά τώρα πώ τό άρ- παξά, έπιτέλους, από τα χέρια του Πέτρον.

Και δίητε τί είνε ό άνθρωπος, κύριε. Δεν του κράτησα καθόλου κά- κια κείνου του παλάνθρωπου του Πέτρον... Τό τηλεγράφημα μου έ- λεγε πως τό παιδί μου ζούσε και θα γινότανε καλά !...»

